

Ne znam da živim

Jutro je hladno.
Ne znam da živim.
Pored puta tragovi
mačijih šapa
u velikom redu.

Ja ne znam da živim.

U daljini sve slavuji,
a na tezgi svađe i prepirke
nekih pijanaca.
Dositejeva ulica bljesnu-
i tad se čuje lavež kako odlazi daleko.

Ja ne znam da živim.

Jato ptica proletelo je.
Kiša je sa krila plakala.
Tada sam pokisao,
i ti si pokisla,
prešla ulicu
i nestala.

Ja ne znam da živim.

A kada sam pronašao šešir,
činilo se da je ono što mi treba,
mada nije bio tvoj.
I oni su to znali.

Jer oni znaju da žive.

Pavle Maksimović , IV/LT

